

Det sidste, jeg vil sige noget om, er aftalen med Israel. Jeg vil sige, at underskrivelsen af den sag for nærværende er malplaceret. Jeg mener ikke, vi skal gøre det, og jeg vil appellere til regeringen om ikke at ratificere aftalen, før der er helt anderledes ordentlige forhold på vej i Israel i forhold til at opfylde Osloaftalerne.

Jeg synes ikke, vi kan ratificere den her aftale, samtidig med at vi ser en israelsk regering, som på mange måder prøver at hindre Osloaftalerne i at blive ført ud i livet. Jeg synes, vi skal benytte lejligheden til at sige, at vi ikke vil ratificere, og jeg synes, vi skal meddele det til de øvrige EU-lande. EU har jo en chance i forhold til Osloaftalerne og fredsprocessen, som jeg ved at man på det sidste udenrigsministermøde i EU var opmærksom på. Men man må selvfølgelig udbygge dialogen med alle parter i Mellemøsten, men hvor det også skal være sådan, at den del af den israelske opinion, som godt kan se, at den regering, de har nu, fører en alt for ekstremistisk linje, forstås, at det altså også har nogle konsekvenser, i retning af at man ikke bliver anset som en helt så rimelig samarbejdspartner, som man ellers ville være.

Så vores indstilling vil være, at vi også under udvalgsarbejdet får belyst hele den aktuelle situation, hvori det her foregår, og at vi ikke ratificerer, før processen er kommet på skinner, som vi føler os trygge ved.

Annette Just (FP):

Også jeg vil gerne starte med at tilslutte mig, hvad hr. Kent Kirk sagde om, at det er væsentligt, at vi får lavet disse middelhavsassocieringsaftaler, fordi vi risikerer meget nemt – vi er faktisk lige på tærsklen til det – at der bliver kæmpe flygtningestrømme kommende syd fra ind i EU. Det har de sydlige europæiske lande råbt meget højt op om i lang tid.

Og så får vi endelig associeringsaftalerne med Tunesien og Marokko, og lad mig starte med dem. Som det er blevet sagt før, kan man konstatere, at der i virkeligheden ikke er åbnet op. De kan ikke få lov til at færdigbearbejde varerne, inden de bliver sendt ind, og de kan altså på den måde ikke få lov til at tjene ordentligt på det, og så er det måske ikke helt så stor en hjælp. Men det er da lidt af en hjælp, og derfor vil vi også støtte det. Det er ikke det, der er problemet.

Mit problem lige nu og her er i virkeligheden: Hvorfor har det taget så lang tid? Associeringsaftalen med Tunesien blev ifølge den første side på B 9 faktisk underskrevet den 17. juli 1995. Det

er over et år siden. Hvorfor skal vi først nu i dag i oktober 1996 stå og tale om ratificering af den aftale med Tunesien? Den med Marokko er fra den 26. februar 1996. Jamen vi var faktisk også inde i det første halvår af 1996. Så selv om det kun er et lille skridt, kunne vi da måske have skyndt os lidt mere, hvis det havde hjulpet lidt på sagen.

Så kommer vi til den om Israel, som er fra den 20. november 1995. Det er også et par dage siden, hr. udenrigsminister. Nu er der så nogle, der vil lange ud og sige: Jamen i mellemtiden er der sket en vældig udvikling i Israel. Hvorfor er den udvikling sket? Er det, fordi vi på sin vis har prøvet på at holde dem ude? Er det, fordi de ikke har haft en fornuftig udvikling, som de har kunnet styre? Eller hvad? Det skal jeg ikke sige her og nu, men jeg skal i hvert fald sige én ting, at hvis ikke vi prøver at lave fornuftige og rimelige handelsaftaler, så er jeg ret overbevist om, at så går det helt galt.

Hele det sydlige Middelhavsområde – sådan må man kunne udtrykke sig om alle de lande dér – vil have kæmpe problemer, hvis ikke vi fra EU's side begynder at åbne op for samhandel med dem. Derfor er Fremskridtspartiet tilhænger af, at vi gør det så godt som muligt. Det er et sikkerhedspolitisk-økonomisk aspekt, som EU burde arbejde meget, meget mere for at få igennem.

Keld Albrechtsen (EL):

Generelt er der her tale om tre forslag, som lider af det samme fundamentale problem, som jeg berørte for lidt siden vedrørende aftalen med Sydamerika, nemlig at der er tale om, at man tvinger WTO-systemet, GATT-aftalen, ned over udviklingslandene. Det, jeg siger her, gælder ikke specifikt i forhold til Israel, men i forhold til de to andre lande. Man gør det endog her på den måde, at man tvinger dem ind under markedsliberalismen, samtidig med at man på protektionistisk vis lukker vores eget marked for væsentlige produkter fra disse lande. Dermed føjer man faktisk spot til skade. Man kombinerer liberalismen på vores betingelser med protektionismen på vores betingelser, så man må sige, at det er faktisk meget slemt.

Hvad angår menneskerettighedssiden, har jeg lagt mærke til, at der i disse aftaler, som godt nok henviser til menneskerettighederne – og da kunne jeg jo så stille det samme spørgsmål, om det nu betyder, at man i Marokko skal til at overholde menneskerettighederne – er en særlig